

INFÀNCIA

La Generalitat atribueix l'augment a la sensibilitat social. «Ara es denuncia el que abans passava inadvertit», afirma Ester Cabanes, directora general de la DGAIA.

Els nens denunciats per delictes sexuals es dupliquen des del 2015

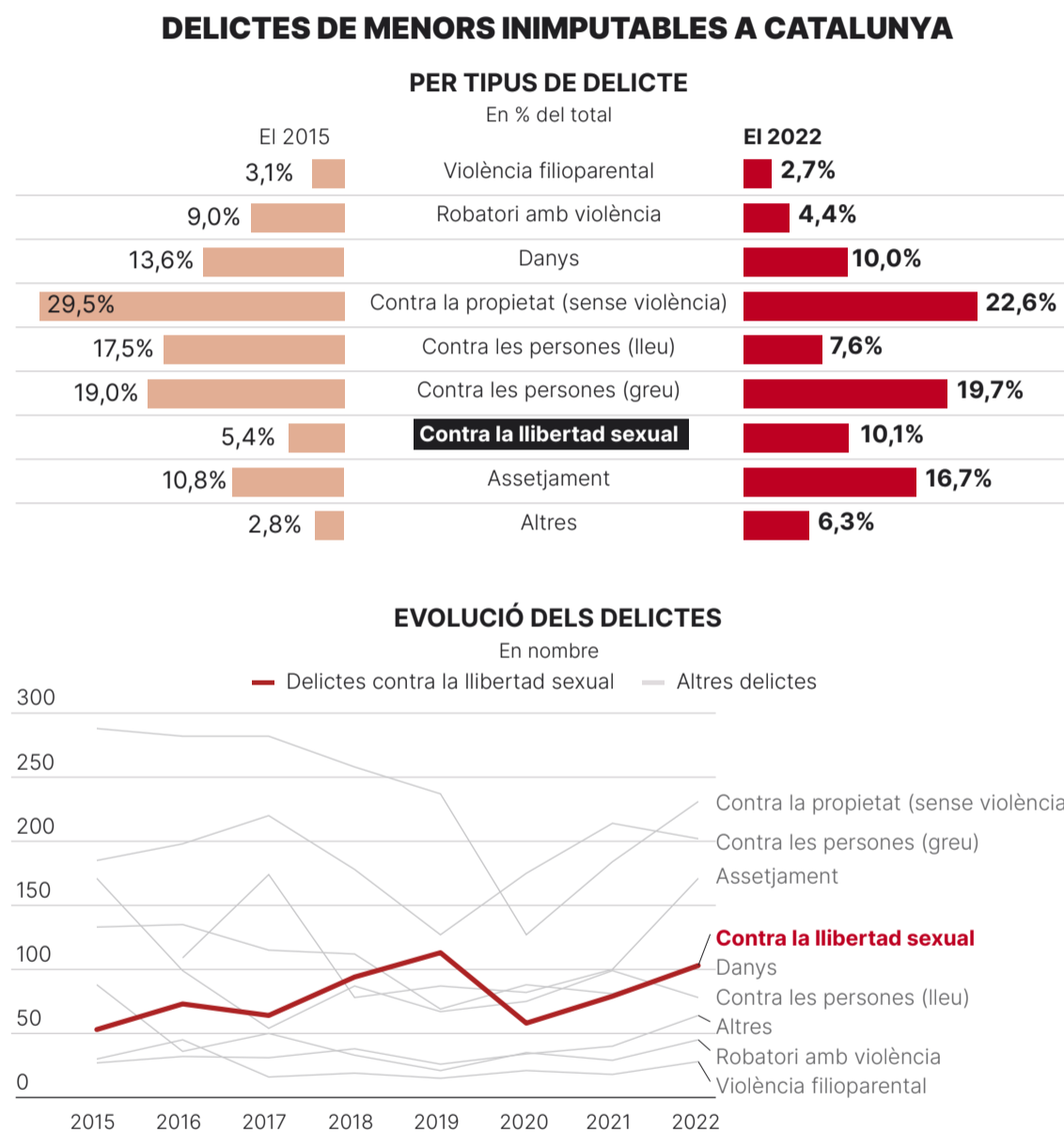
ELISENDA COLELL
Barcelona

Les denúncies relacionades amb la violència sexual per delictes comesos per nens menors de 14 anys han crescut el 94% en els últims set anys. Pràcticament s'han duplicat, segons les dades de la Conselleria de Drets Socials. La majoria de denúncies a nens han descendit, però la violència sexual –ja sigui a través de les xarxes, les violacions i tocaments no consentits– és l'acte delictiu que més ha crescut entre aquestes edats primerenques. Aquests delictes no arriben als jutjats: els menors són inimputables perquè es considera que no tenen prou consciència quan delinqueixen.

La falta de suport de les famílies, la precarietat laboral dels pares, imitar comportaments de nois més grans o l'abús de les pantalles des de petits són factors que expliquen aquest comportament, segons els especialistes. «No s'han d'etiquetar com a delinqüents. Són nens atrapats pel buit que busquen experiències adrenaliniques», explica un psicòleg que els atén. De fet, el 83% dels menors no tornen a reincidir.

En els últims set anys, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) ha atès més de 7.000 nens menors de 14 anys (i les seves famílies) que han comès algun delictes, una xifra que s'ha mantingut estable en els últims anys. Les denúncies contra la llibertat sexual són les que més han crescut, seguides de l'assetjament (+56%) i els delictes greus contra les persones (+9%). La resta han disminuït.

La violència sexual no és el delictes més habitual: suposa el 8,8% (637) de tots els que cometen els nens però, tot i així, s'ha disparat. Dels 53 delictes sexuals registrats el 2015 s'ha passat a 103 el 2022. La directora general de la DGAIA, Ester Cabanes, creu que les xifres són fruit de la sensibilització social. «Un tocament o una conducta sexual inapropiada que abans passava inadvertida i que es deia que eren jocs de nens, avui es denuncia», explica.

Això permet atendre les víctimes que abans callaven, però també reeducar els nens. Cabanes apunta que part d'aquests delictes es produeixen a través de les xarxes. «Els pares en són més conscients: fan captures de pantalla dels vídeos o dels missatges que s'envien i els casos arriben a la justícia amb proves», insisteix.

El càstig només ho empitjora

Segons els experts, és molt important que aquests nens no passin pels jutjats. «No se'ls ha d'etiquetar com a delinqüents; estan en procés de desenvolupament. Generaríem cercles de retroalimentació negativa i cada vegada respondrien d'una manera més violenta. Cal educar-los, respon-

sabilitzar-los i saber fins a quin punt estan sols, desmotivats o tenen problemes de funcionament psicològic», insisteix Jorge Tió, psicòleg i psicoterapeuta de la Fundació Sant Pere Claver, que treballa amb menors condemnats i inimputables derivats per la Generalitat. Cabanes comparteix la seva opinió. «En aquests casos el càstig no és la solució, perquè no tenen consciència del delictes: eduquem en la responsabilitat i sense estigma, que no se sentin culpables, sinó que entenguin la gravetat del que han fet i que no tornin a fer-ho», explica la directora.

Com passa amb els menors que sí que són condemnats, aquests nens també solen haver

patit traumes mal gestionats: abusos sexuals, violència de gènere a casa o la pèrdua d'un referent. «Un delictes greu als 10 o 12 anys significa que els està passant alguna cosa. Reaccionen a les seves pors i inseguretats anant de gamberros per la vida perquè necessiten sentir-se més segurs, pateixen un mal intern que han de treure. Si anem amb càstigs no aconseguirem res», segueix Cabanes.

Una realitat que Tió confirma. «El masclisme també n'és un element clau. Els arriba propaganda que els fa sentir més forts. Són petits homes atrapats per una màscara de fortlesa. Se salten un procés d'aprenentatge per convertir-se en homes». ■

MEDI AMBIENT

Espanya no durà a debat la fi del canvi d'hora en la seva presidència europea

MONTSE BARAZA
Barcelona

El final del canvi d'hora a la Unió Europea no té data. Malgrat que el 2019 la Comissió Europea i el Parlament Europeu es van comprometre a posar fi a aquesta pràctica, els governs dels Estats membre no sembla que vagin per feina. Els experts de la Barcelona Use of Time Initiative confiaven que Espanya, que assumirà la presidència del Consell de la Unió Europea al segon semestre del 2023, utilitzés aquesta posició per posar a l'agenda el final del canvi d'hora i es consensués amb els Estats membre un calendari. No serà així. Espanya no portarà el tema a l'agenda, segons fonts del Govern.

La Barcelona Use of Time Initiative ja tenia assumit el no. Marta Junqué, cocoordinadora de la plataforma, explica que a l'última reunió que van mantenir amb el Ministeri d'Afers Estrangers per demanar-los que possessin el tema sobre la taula, se'ls va dir que «haviem sondejat els Estats membre i que no hi havia consens sobre aquest tema per posar-lo a l'agenda durant els sis mesos de presidència espanyola». ¿En quin aspecte no hi ha consens entre els Vint-i-set? En el detall de com s'ha d'executar aquest final de la reforma horària. És a dir, amb quin horari ens quedem (el d'hivern o el d'estiu) i en quina franja horària queda cada Estat membre si s'acorda anar amb l'horari natural. A Espanya li correspondria, per exemple, l'horari del Regne Unit. També a França, a Portugal i a Bèlgica. No es tracta només de canviar l'hora, sinó de plantejar una reforma més ambiciosa. «Un mal final seria acabar amb el canvi d'hora però que cada país seguís en la seva actual franja horària, en molts casos no natural, i que ens quedéssim amb l'horari d'estiu. Un bon final seria suprimir el canvi d'hora, que cada país se situés en la franja horària que li correspon naturalment i que ens quedéssim amb l'horari d'hivern», resumeix Junqué. ■